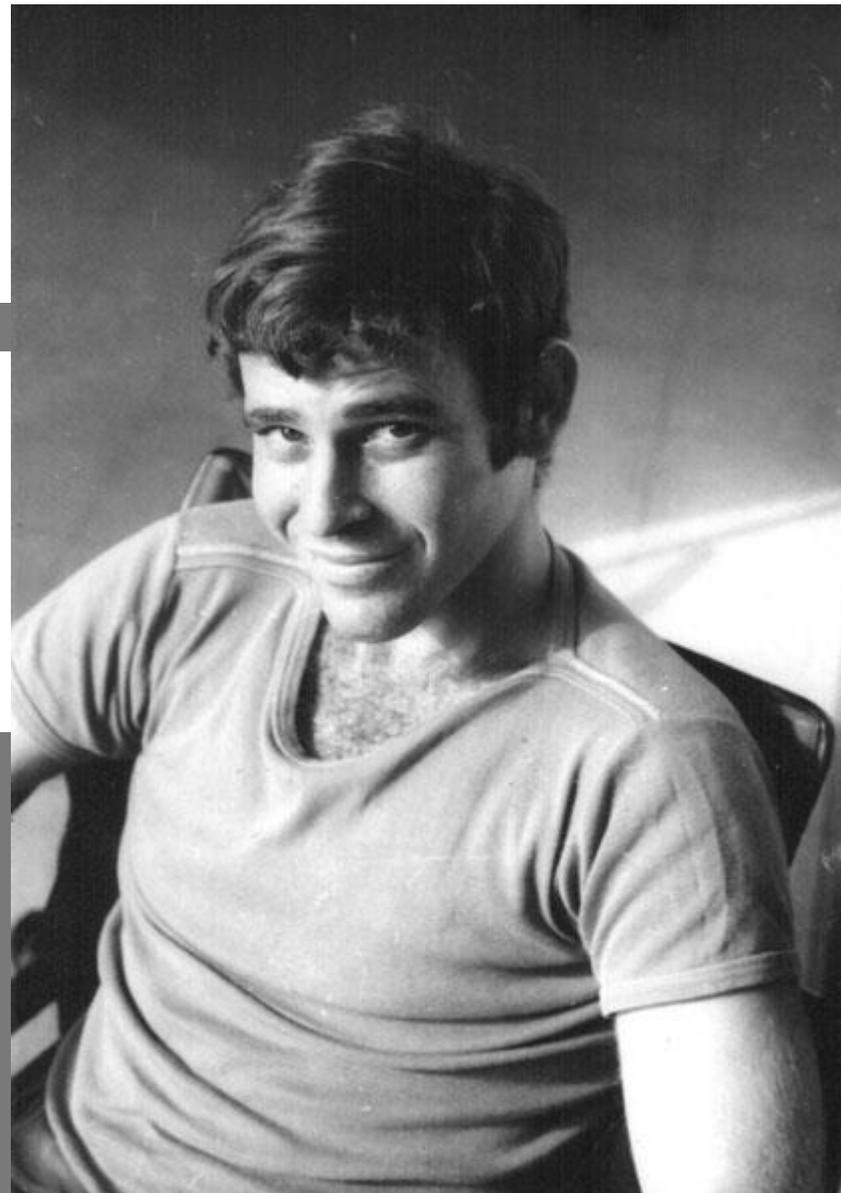

רס"ן שמואל אבי-שאול

חיל שריון

נפל ביום ט"ז בתשרי תשל"ד (12.10.1973)

בן 26 בנופלו

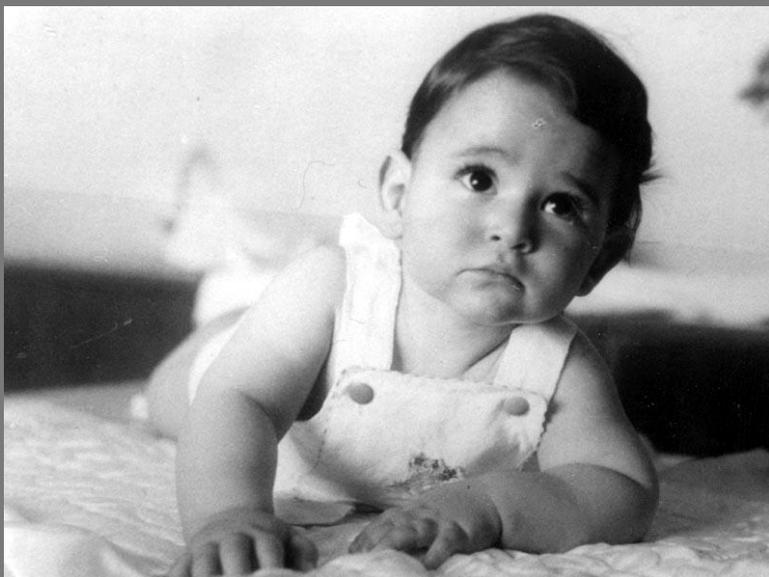

ילדותו

שמואל (שמוליק), בן פרומה ושלוס, נולד ביום ג' בכסלו תשי"ח (16.11.1947), ברמת-יצחק, אח לאפרים ובילי (בלהה).

בגיל ארבע התייתם מאימו ולאחר שנה וחצי אביו נישא בשנית לדורה, שגידלה אותו כאימו לכל דבר.

שמואל היה ילד גיינג'י בצבע שיערו ונמשיו, כך גם באופיו.

ילדותו

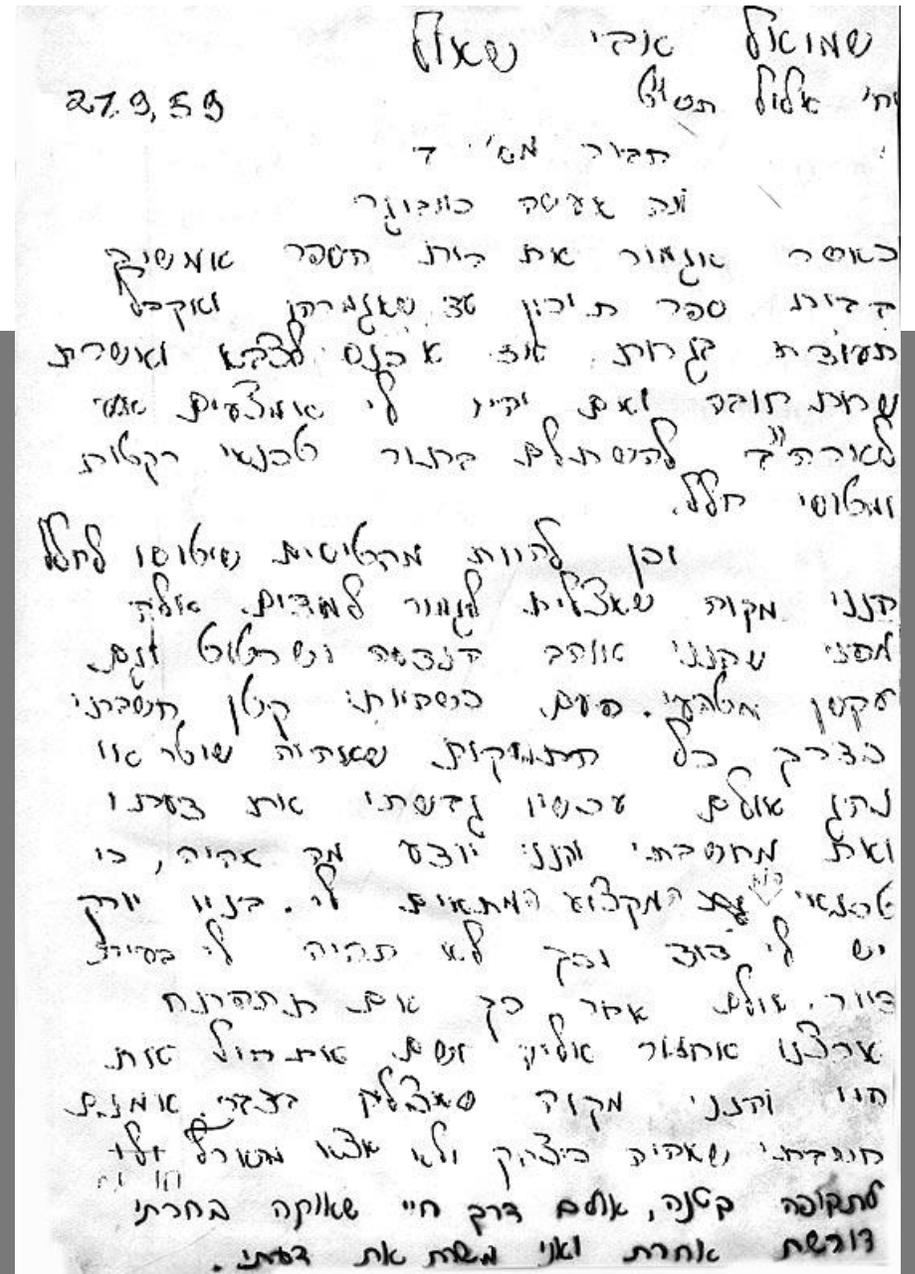

כשמלאו לשמואל 10 שנים, המשפחה עברה להתגורר ברמת השרון, הוא למד בבית הספר היסודי ע"ש "אוסישקין" ואת לימודי התיכון סיים בביה"ס תיכון "השרון" במושבה.

תלמיד שהשקיע בלימודים והיה פעיל מבחינה חברתית.

נערותו

שמואל היה ביישן ומופנם לפי אופיו, צריך היה תמיד להבין אצלו דבר מתוך דבר. בהיותו פתוח וגלוי, חופשי ועליז לא נרתע בעצם מפני מסגרת נוקשה אשר מנעה ממנו, כמו גם מאחרים רבים, את גילוי העצמיות ואת פיתוח האישיות בצורה חופשית ורחבה.

קטע מתוך חיבורו של שמואל, כשהיה בן 12

שירותו הצבאי

באמצע נובמבר 1965, יום אחד לפני יום הולדתו, גוייס שמואל לצבא. הוא התנדב לחיל-הים ונשלח לקורס חובלים, במסגרתו יצא לקצונה והוענקה לו דרגת סגן-משנה. לאחר מלחמת ששת הימים, ביקש לעבור לשריון, משום שהתאכזב ממעורבות החיל במלחמה.

שירותו הצבאי

שמואל היה נחוש למצוא בצבא מסגרת אחרת שבה יוכל להוכיח את יכולתו ולממש את כישוריו הטבעיים. היה לוחם חרמ"ש (חיל רגלים ממוכן ומשוריין) ואחרי-כן כמפקד מחלקה וסגן מפקד פלוגת טנקים, בחטיבת טנקים בסיני. בתפקידו זה הועלה לדרגת סגן. הוא סיים בהצלחה קורס מפקדי פלוגות שריון והוצב לשרת בחטיבת טנקים בסיני בתקופת מלחמת ההתשה.

מתוך עיתון במחנה 4.4:67

גיוס מחדש לצבא

בשנת 1968 השתחרר משירותו הסדיר והחל לעבוד כמאבטח במטוסי "אל-על", במסגרת שירות הביטחון הכללי.

בזמן מלחמת ההתשה, קצינים משירות המילואים נקראו לחזור לצבא. שמואל החליט להתנדב לשירות נוסף, במסגרתו סיים קורס מפקדי פלוגות והוצב כמפקד מוצב המזח בגזרה הדרומית בתעלה.

האחריות הלאומית גברה על הנטיות האישיות ובמקום להגשים מטרות נוחות בחייו הפרטיים, התייצב לשורות צה"ל ומילא את תפקידו למופת.

מתוך "הטנק האדום", יוני 1968

מרחק, משמעת וחברות

מפקד הטנק, שמואל, מוסיף ומספר. במשך כל זמן השיחה עינו פקוטה על אנשיו. הוא מחלק הוראות, מסביר את מה שיש להסביר ו"מחליק" מחר מאות, אך לא יותר מדי. "צוות של טנק טוב, נבנה על-ידי מפקד טוב. אמנם, בשריון המשמעת חזקה ויש "מרוזק" בין מפקד לפקודיו, המהווה מכשול לגיבוש צוות טוב מצד אחד. מצד שני משמעת זו נחוצה כדי שהעבודה תבוצע טוב, בדייקנות ובמהירות. בחיל טכני כמו השריון חייבת להיות משמעת חזקה, והיא ישנה. "צריך לדעת מתי להשאיר מרחק ומתי להתקרב לחברה. זה בא לאחר נסיון של חודשים רבים וגישה נכונה אל האנשים. אני, בסידרת האימונים הראשונה שהיתה לנו, ישבתי עם החברה והדרכתני אותם בחיים בשדה, כחבר. בשלתי להם אוכל טוב בתנאי שדה, סדרתי להם מקומות שינה טובים ככל האפשר, וסביב הצוות הזה, התגבשה כל הפלוגה. העבודה שכולם בצוות שלי בני משקים ומושבים, מקילה על הגיבוש החברתי, וגורמת לביצועים טובים יותר."

עליאף שהוא נראה להם טפל או חסר-חשיבות. את הכל הם מבצעים ביעילות ובסקידה. אין בצוות הזה טענות ו"קיסורים" למרות שהמסטר בשריון לא קל, העבודה הפיסית קשה, והטנק דורש הרבה "בלבול-מוח" וגזול שעות שינה טובות. על כל זה מכבידה העובדה, שאנחנו נמצאים בסיני עם כל הקשיים הכרוכים בכך.

ההוצאות לא איחרו לבוא. עם סיום כל תקופת אימונים, נערך תרגיל סיכום, שבו עומדים המפקדים על רמת ביצועו של כל צוות טנק. ישנו מסלול. על כל טנק לנוע במסלול הקבוע מראש ולהמשיך לנוע לאורך הציר. כשבועיים לפני ה"מבחן" העבדתי את החברה בפרך, ועליכן ניגשנו למסלול עם בטחון עצמי די גדול. וכמובן, העבודה נתנה תוצאות. המפקדים ש"צפו מגבעה סמוכה על התרגיל, ממש קפצו מעורם. הם שכנו לפעול כמו מטורפים, ובצענו את כל המוטל עלינו על הצד הטוב ביותר. לאחר סיום התרגיל, זכינו לשבחים ממפקדים בכירים בחיל. עם סיכום הנקודות, הוברר, כי זכינו במקום ראשון בתרגיל, זאת אומרת, את המסלול ביצענו יותר טוב מכל צוות אחר, וזה הישג מרשים. כל זאת התבצע הודות לעבודה זריזה. אימון רב, והבנה בין הקשר לתותחן, התותחן למפקד, הנהג למפקד וכו'."

שמואל הוא בן מרשב. הוא בוטה בעצמו ומלא של והה. כל מלה שלו שקולה ופוגעת "בול" במטרה. כל תנועה מתנועותיו איטית ויציבה.

הישגים מרשימים

רגות שדה של סגן-משנה על כתפיו. צבע עיניו ירוק ומשתלב יפה בצבע שערותיו האדמוני. נא להכיר: שמואל. "עד לפני שנה, שרתתי ב"חיל אחר, אולם לפתע חל מטבר. השריון כבש את לבי, ולבסוף מצאתי את עצמי בחילה-שריון. סיימתי קורס קצינים ונתמניתו כמפקד מחלקה. עם הגיע לגדוד הטנקים, נפלו לידי שלושת הגיינג'ים. החלטתי לעשות מהם צוות טנק כזה, שעוד לא קם בחילה-שריון."

כל צוות טנק נבחר לאחר מיון קפדני של פסיכולוגים, הדנים על תכונותיו של כל חייל וחייל. אופיו, כושרו, ולאחר-מכן מרכיבים את הצוותות לטנקים. כך נפלו לידי שלושת הגיינג'ים, שהם שונים איש מרעהו באופיים. אחד בעל-מזג חם כיאה לגיינג'י אמיתי. שני, שקט, בעל לבי-טוב ונחבא אל הכלים, עליאף שהוא אדום-שיער. שלישי, טיפוס בינוני, עם הרבה רצון ויכולת. למרות הבדלי האופי, התגבש הצוות בצורה יוצאת מן הכלל. החברות ביניהם חזקה ואמיצה. החברה האלה תופסים את העבודה ברצינות. תהיה זו משימה גדולה או משימה קטנה, בכל הם משקיעים מאמץ. נותנים את המכסימום שהם יכולים, ולא מזלזלים בכל פרט ופרט

הקמת משפחה

כשעזב את הצבא, התחיל ללמוד פסיכולוגיה ופילוסופיה באוניברסיטת תל-אביב והספיק להשלים שתי שנות לימודים.

שמואל עבד כקצין ביטחון במקום שהיה קשור קשר הדוק עם בטחון המדינה. כך נוצר קשר בל יינתק בחייו של שמוליק, בין הפרט לבין הציבור, הכלל, האזרח והמדינה.

באוגוסט 1972 נשא לאישה את חברתו דפנה ויחד עמה הקים את ביתו בראשון-לציון. הוא יצא עם רעייתו לטיול בהולנד, אך מיהר לחזור בשל פרוץ מלחמת יום הכיפורים.

נפילתו

מילוי החובה היה צו עליון בחייו ובעד מטרה זו מוכן היה לכל קורבן, הוא עשה מאמץ עליון, כדי לחזור. הוא הגיע ארצה ב-8 באוקטובר ובלי להיפרד מאימו ואחיו, יצא לחפש את יחידת המילואים שלו בה שירת. כיוון שהיחידה שלו כבר נמצאה בעיצומם של קרבות, צורף לכוח שריון מיוחד, "כוח נתי", שנשלח לרמת-הגולן. בהגיעו לחזית קיבל תחת פיקודו פלוגת טנקים ולחם עימה בקרבות הבלימה נגד התקפות הסורים.

נפילתו

ביום ט"ז בתשרי תשל"ד
(12.10.1973) נתקל הכוח
שלו במארב טנקים סוריים ליד כפר
נסג'.

הטנק של שמואל נפגע פגיעה
ישירה והוא נהרג.
השאיר אחריו אישה, אם, אח
ואחות.

הנצחתו באנדרטאות

אנדרטה לחללי אוניברסיטת תל אביב במערכות ישראל
תל אביב-יפו

אנדרטת חטיבת שריון 37
יער עין זיתים

הנצחתו באנדרטאות

אנדרטה מתיכון מקיף השרון ע"ש רוטברג
רמת השרון

אנדרטה לזכרם של בני העיר שנפלו במערכות ישראל
רמת השרון

הנצחתו באנדרטאות

אנדרטת כח נתי

יד לשריון, לטרון

אנדרטה לזכר בני העיר שנפלו במערכות ישראל ראשון לציון

הקדשות לזכרו

למי שלא יודע. ב-1972 מונה שמואל אבי שאול שכולם היו סבורים ששמו אבי- שאול למפקד פלוגה א' בהתחלה בג'וליס ולאחר מכן m60 a1 בגדוד 407/חטיבה 600 הפלוגה הראשונה שעברה הסבה לטנקי במתקן 302. כמי שהיה 2 ב' בפלוגה במחלקה של ב מרט בארי נחשפנו למפקד קשוח מבהיל שלמרות שהיינו במילואים כולם רעדו ממנו פחד מוות. בדיעבד יתכן שהמשמעת האימתנית והמקצועניות שלו הצילה חלק מאיתנו במלחמת יום הכיפורים. בפרוץ המלחמה אבי שאול היה בחו"ל יחד עם מרט בארי מ"מ 2' בתפקיד מאבטחי שבי"כ שאני הייתי סמל המחלקה שלו. כשהגענו לשדה תימן התברר שלא עמדו m73 ו m85 שהטנקים של הפלוגה נמצאים בסדנא במחנה נתן בטיפול 50 והסבה ממקלעי בתלאות האבק של המדבר. כמפקד פלוגת א' [אהבה] מונה אהוד גרוס למרות שהיו עודפים גדולים של קציני טנקים בחטיבה 600 עובד ואהוד החליטו למנות אותי למרות שלא הייתי קצין כמפקד מחלקה 2' במקום בארי. הסוף היה טרגי אבי שאול ומרט בארי שהגיעו מחו"ל נהרגו במלחמה אבי שאול שנשלח לרמת הגולן ובמקום לפקד על פלוגת אהבה פיקד על פלוגה בכוח נתי שכונתה ברשת הקשר " אבוד " ובארי נהרג ב-17/18 בעת שלחם בגדוד 100/162 בעת ניסיונות החילוץ הכושלים של לוחמי 89 בטירטור 42 דני קריאף 17/11/2018

הקדשות לזכרו

מה דברים לזכרו של רס"ן שמואל אבישאול.
בסיום מלחמת ששת הימים הגיע שמואל כמ"מ לגדוד 46
בחטיבה 401 ושרת כמ"מ בפלוגה ז'. המ"פ בתקופה הזאת
היה יהודה כהן. בחודש ספטמבר 1967 ירד הגדוד לקו
התעלה. פלוגה ז' ירדה לגזרה הדרומית של התעלה
ומחלקתו של שמואל נמצאה באזור הכפר. בהמשך הוא
שרת כנראה תקופה בפלוגה.
אני מעלה תמונה מאזור הכפר בה נראה שמואל מימין יחד
עם חברו המט"ק דובי שושני מבית השיטה.
יהי זכרו ברוך!

יהודה בריל 16/11/2018

שרתתי תחת פיקודו של שמוליק אבישאול
בסדיר, ובמילואים הייתי סגנו בפיקוד על
פלוגה א של גדוד 407 בחטיבה.
שמוליק התאפיין בכמה דברים:
הוא היה מקצוען אמיתי בכל הנוגע לתחומים
הטכניים והטקטיים של הכלים, תורת הלחימה
והיישום שלהם בשטח. הוא תמיד הקפיד על
קוצו של יוד בכל תחומי האחריות שלו והיווה
דוגמא אישית לכולנו.

יכול לומר ש... קל זה לא היה, יחד עם זאת
יכולנו לסמוך על שמוליק שיעשה את הדברים
ברמת הביצוע הגבוהים ביותר שאפשר.

זכיתי!

אלי הררי 17/11/2018

הקדשות לזכרו

היה המ"פ שלי במלחמת יום כיפור הייתי טנק
אחד אחרי הטנק שלו בעת המארב הסורי
דוד שהם
21 אפריל 2023

אני הייתי תותחן בטנק 1 אחרי הטנק של מפקד
הפלוגה אבישאול נשארנו 3 טנקים מתוך 8 טנקים
המשכנו ונלחמנו בסורים כפי שאבישאול רצה
דוד שהם- שמושקוהיץ

שמוליק היה טיפוס מיוחד במינו. אומץ לב
נדיר, נחישות ודבקות במטרה שאין דומים
להם, מנהיגות וכריזמה בעלי השפעה דרמטית
על הסביבה ומקצועיות טנקאית. כן, לפעמים
גם היה לו חיוך כובש.
יורם דורי 16/11/2017

היה לי הכבוד להיות בצוות שלו.
שלמה קופרברג 16/11/2017

ספורון קצרצר המלמד משהו על דמותו:

את שמוליק אבישאול לא הכרתי זמן רב. אי שם ב 1971 בהיותי עדיין חייל בשרות סדיר הוצבתי ליחידת מילואים חדשה (חטיבה 600). בהיותי מדריך תותחנות טנקים שנחשב גם כצלף ביקשני המ"פ החדש-אבישאול- לשמש כתותחן בטנק שלו. הטען היה שלמה קופרברג ובהם שלל מערכות ראיית לילה חדשות (שהתמחיתי בהן) לנהג, M60 ונהג, יוסי אגוזי. אני הייתי בין אלו שהעבירו את ההסבה לטנקי לתותחן ולמפקד. אבישאול, היה תלמיד שקדן ולמד את רזי הטנק החדש בלי שום פוזה של מפקד פלוגה ובלי שום התפרפרות לכאורה בשם העיסוק הפיקודי.

באחד הימים (לא ימי מילואים) ליוותי את חברי הקרוב, משה מילדינר שנפל במסגרת החטיבה במלחמת יום הכיפורים) לשדה התעופה לוד לנסיעתו ללמוד רפואה בבולוניה, איטליה. הגענו לשדה שהיה תחת הפניקה של מסע הרצח של קוזו אוקמוטו וחבריו לפשע. המפקד התורן של השדה באותה שעת לילה היה אבישאול. קצין מילואימניק אחר מהחטיבה, אבי שמעוני (גם הוא נפל בקרבות יום הכיפורים) שימש כמאבטח של דלפקי הרישום (הצ'ק אין) שהיו מופרדים על ידי סרט כחול מאזור הקהל שלא הורשה לחצות אותו. משהגענו מילדינר ואנוכי לשדה פגשנו באבישאול שבלבביות רבה שוחח עמנו בכניסה ומשם התקרבנו לכיוון הדלפקים. אבי שמעוני ראה אותנו והצטרף אל מילדינר ואלי. כך חצינו יחד, שלושתנו, את הסרט הכחול. לפתע הרעים קולו של אבישאול שצעק אל שמעוני: "למה אתה מחפץ בעבודה ואינך עירני לנעשה סביבך?". שמעוני הסתובב סביב עצמו ושאל: "מה הבעייה?". "אינך רואה שיש אזרחים באזור הסטרילי?" שאל, צעק אבישאול. שמעוני שוב לא הבין במה מדובר ואבישאול המשיך "אתה לא רואה את דורי מעבר לסרט ממש על ידך?". שמעוני הנבוך ענה "אבל אתה ואני מכירים אותו?". אבישאול לא ויתר ואמר בקולו הסמכותי: "כאשר אנחנו במשימת אבטחה אין לנו חברים". אז זה עיצבן אותי. היום ברור לי שהוא צדק.